

ΕΡΩΤΗΣΗ

8110
9, 5 14

Προς τον κ. Υπουργό Οικονομικών

Θέμα: Επιμήκυνση αποπληρωμής χρέους

Μια νέα «εθνική επιτυχία» προετοιμάζεται. Πρόκειται για την περίφημη «επιμήκυνση» της αποπληρωμής του χρέους.

Το έργο που πάει να στηθεί από την κυβέρνηση με σημαία την «επιμήκυνση» έχει ξαναπαιχτεί. Πρόκειται για το δεύτερο τέτοιο «πανηγύρι», μέσα σε μόλις τρία χρόνια, και για το ίδιο θέμα.

Τη «σωτηρία» της «επιμήκυνσης του χρέους» την ζήσαμε ήδη από το 2011. Ήταν 25 Μαρτίου 2011, όταν διαβάζαμε διθυράμβους σε εφημερίδες και ακούγαμε παιάνες από κανάλια για την «μεγάλη εθνική επιτυχία» του Γ. Παπανδρέου. Ήταν τότε που ο πρώην πρωθυπουργός είχε επιστρέψει από την Σύνοδο των Βρυξελλών κουβαλώντας στις βαλίτσες του το μεγάλο κατόρθωμα της «επιμήκυνσης».

Το πόσο σπουδαίο ήταν εκείνο το κατόρθωμα, δεν αργήσαμε να το δούμε. Ένα μόλις χρόνο αργότερα οδηγηθήκαμε στην άλλη «τεράστια επιτυχία», εκείνη του PSI. Οδηγηθήκαμε σε νέο μνημόνιο. Οδηγηθήκαμε σε νέα δανειακή σύμβαση.

Σε ανακοίνωσή του, το Μάρτιο του 2011, το Υπουργείο Οικονομικών παρουσίαζε τη διαρρύθμιση του δημόσιου χρέους και κατέγραφε το ποσό των ετήσιων αποπληρωμών που - μετά την «επιμήκυνση» - θα έπρεπε να καταβάλλει η χώρα μέχρι το έτος 2057!

Ρίχνοντας κανείς μια ματιά στις αποπληρωμές χρεών που θα έπρεπε να πληρώνει η Ελλάδα μέχρι το 2021, διαπίστωνε το εξής εξωφρενικό: Ο ελληνικός λαός, από το 2011 μέχρι και το 2021, θα έπρεπε να έχει καταβάλει σε τόκους και χρεολύσια πάνω από 480 δις ευρώ!

Το μεγάλο «επίτευγμα», δηλαδή, της τότε επιμήκυνσης, που έφερε νέα μνημόνια, νέα μεσοπρόθεσμα, νέους εφαρμοστικούς, νέα χαράτσια, νέες μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις, ήταν, ότι μέσα σε μια δεκαετία ο λαός θα έπρεπε, σε συνθήκες ακραίας λιτότητας, κατάλυσης κάθε εργασιακού δικαιώματος, ανελέητης φοροεπιδρομής, να υποστεί και αφαιμάξη ίση με μισό τρισεκατομμύριο. Θα έπρεπε, δηλαδή, στο διάστημα μιας δεκαετίας να έχει πληρώσει σε εγχώριους και ξένους δανειστές ποσό μεγαλύτερο από δύο ολόκληρα ΑΕΠ της χώρας. Και θα έπρεπε να βιώνει αυτό το καθεστώς, της τρικοανής εποπτείας και της ευρωενωσιακής επιτήρησης μέχρι το 2057!

Επειδή:

Η πρόταση για επιμήκυνση δεν αποτελεί παρά ένα πρόχειρο μπάλωμα και όχι μόνιμη και ασφαλή λύση στο πρόβλημα του δημοσίου χρέους της χώρας μας. Με την επιμήκυνση, η λήξη των δανείων θα μετατεθεί στο 2070. Και με βάση του νέους κανονισμούς της Ε.Ε., οι χώρες των μνημονίων θα βρίσκονται σε καθεστώς ενισχυμένης επιτήρησης μέχρις ότου αποπληρώσουν το 75% των οφειλών τους. Συνεπώς, θα έχουμε τρόικα μέχρι το 2070.

Οι περισσότερες μελέτες συγκλίνουν, ότι το ελληνικό χρέος, τουλάχιστον στο σκέλος που μπορεί να κουρευτεί, χρειάζεται ένα κούρεμα της τάξης του 50% για να καταστεί βιώσιμο.

Χρειαζόμαστε μια λύση «μπαζούκας», που θα ανοίγει τις δυνατότητες να ανοίξει μια διαρκή μεταστροφή στη χρηματοδότηση της χώρας μας.

Ερωτάται ο κ. Υπουργός:

Τι θα σημαίνει η ευόδωση του γερμανικού σχεδίου (σσ: περί αυτού πρόκειται) όσον αφορά τη διαδικασία αποπληρωμής του ελληνικού δημόσιου χρέους;

Τι κρύβεται πίσω από τον εκκωφαντικό θόρυβο που θα επιχειρήσουν να προκαλέσουν τα καθεστωτικά ταρατατζούμ για τη νέα επιμήκυνση, αν και όταν αυτή υπάρχει;

MARIA ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ

ΣΤ' Αντιπρόεδρος Βουλής των Ελλήνων

Δεδομένου ότι σήμερα τόσο η διάρθρωση του χρέους όσο και οι αποφάσεις της Ε.Ε. που ακολούθησαν έχουν ως συνέπεια την επιβολή ενός καθεστώτος εποπτείας και επιτήρησης μέχρι το 2070, από πού προκύπτει ότι αυτή η νέα 50ετής επιμήκυνση που προωθεί το Βερολίνο, θα είναι σωτήρια; Ότι δεν θα είναι ένα νέο και μάλιστα 50ετές μνημόνιο;

Τον Οκτώβριο του 2010 η γερμανίδα καγκελάριας παρουσίασε στο θέρετρο της Ντοβίλ στον τότε πρόεδρο της Γαλλίας, Ν. Σαρκοζί, το σχέδιό της για τη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στο κόστος διάσωσης της Ευρωζώνης. Ενάμιση χρόνο μετά, και αφού οι γερμανικές και γαλλικές τράπεζες φρόντισαν να απαλλαγούν από τα ελληνικά ομόλογα, έγινε το κούρεμα του ιδιωτικού χρέους, τις οδυνηρές συνέπειες του οποίου συνεχίζουν να πληρώνουν τα ασφαλιστικά ταμεία και οι Έλληνες μικροαποταμιευτές.

Σήμερα, ωστόσο, που το μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού χρέους βρίσκεται πλέον στην κατοχή των κρατών-μελών της Ευρωζώνης, η εμπνεύστρια του PSI αρνείται τη λύση που η ίδια επέβαλε τον Μάρτιο του 2012.

Οι κήσορες της ασυνέπειας και της αναξιοπιστίας δεν οφείλουν να δίνουν πρωτίστως οι ίδιοι το παράδειγμα;

Όποιος πιστεύει, ότι η χώρα μας μπορεί να καταστεί σημαντικός πόλος έλξης επενδύσεων και να επιστρέψει στην ανάπτυξη, χωρίς προηγουμένως να έχει λυθεί με τρόπο ριζικό και μόνιμο το θέμα της βιωσιμότητας του χρέους της, πλανάται πλάνην οικτράν.

Ποιος και γιατί θα εμπιστευθεί για τη νέα του επιχειρηματική προσπάθεια μια χώρα που εξακολουθεί ακόμη και σήμερα να κινδυνεύει με χρεοκοπία;

Μια χώρα που παραμένει απολύτως εξαρτημένη από τις διαθέσεις των δανειστών της και τις διαταγές της τρόικας;

Ποιος και γιατί θα εμπιστευθεί για την κερδοφόρα επένδυση του κεφαλαίου του μια οικονομία που διαρκώς συρρικνώνεται, με την αγοραστική ζήτηση στο ναδίρ και με τις φορολογικές επιβαρύνσεις στο ζενίθ;

Μια οικονομία που ύστερα από τέσσερα χρόνια μνημονίων έχει απολέσει πάνω από ένα εκατομμύριο θέσεις εργασίας και είναι κυριολεκτικά διαλυμένη;

Ενόψει της διαπραγμάτευσης που θα αρχίσει για το χρέος;

Δεν θα πρέπει να διεκδικήσουμε την καλύτερη λύση για τη χώρα μας (ασχέτως με το τι επιθυμούν οι Γερμανοί);

Γιατί να μην θέσουμε το θέμα του κουρέματος και να το διεκδικήσουμε και με πάθος;

Χαράσσετε γραμμή με βάση την εντολή Σόιμπλε: μην βάζετε τέτοιο ζήτημα;

Υπάρχει άλλη αποτελεσματικότερη λύση στο πρόβλημα βιωσιμότητας του χρέους;

Γιατί να απορρίπτουμε εμείς αυτή τη λύση εκ των προτέρων και με το πρώτο «Γιάννη, ξέχνα το»;

Η εγκατάλειψη της επίλυσης της υπερχρέωσης της χώρας στους χειρισμούς των δανειστών τι δείχνει;

Δεν αποτελεί έμμεση παραδοχή της απουσίας εθνικής στρατηγικής της κυβέρνησης - απόδειξη εγκατάλειψης κάθε διαπραγμάτευσης;

Γιατί επιτρέπουμε να επιλέγεται η μορφή της απαραίτητης αναδιάρθρωσης του χρέους με όρους που εξυπηρετούν πρωτίστως τους δανειστές;

Σκοπός της Γερμανίας δεν είναι η αντιμετώπιση του χρέους με απομείωση που το καθιστά βιώσιμο, αλλά η χρησιμοποίησή του ως μοχλού για την προσαρμογή της χώρας μας στο πρότυπο οικονομίας χαμηλού εργατικού κόστους, χαμηλής εξειδίκευσης, ενδιάμεσης τεχνολογίας.

Πόσο η προσαρμογή αυτή συμβαδίζει με τη διατήρηση της χώρας μας στον πυρήνα της Ευρωζώνης;

Δεν επιβάλλει υποβάθμιση μη αναστρέψιμη για μεγάλο χρονικό διάστημα;

Εφόσον η ελληνική κυβέρνηση δεν θέτει θέμα ουσιαστικής απομείωσης του χρέους, η όποια μελλοντική ανάκαμψη θα επιδιωχθεί από τους δανειστές να γίνει με όρους διείσδυσης ξένων επιχειρήσεων στη μέχρι τώρα «κλειστή» (όπως τη θεωρούν) ελληνική αγορά, δηλαδή στο τμήμα που μέχρι τώρα κυριαρχούσε η μικρομεσαία ελληνική επιχείρηση. Κι αυτό όμως θα επιχειρηθεί στο κατώτερο δυνατό σημείο συρρίκνωσης των αξιών και του εργατικού κόστους. Αυτή ακριβώς η διαδικασία υποβαθμίζει τη χώρα σε Ευρωπαϊό εταίρο χειτερης κατηγορίας, σε μια Ευρωζώνη δύο ταχυτήτων.

Αυτό είναι το μέλλον που θέλουμε;

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ
ΣΤ' Αντιπρόεδρος Βουλής των Ελλήνων

Με τον καταναγκασμό του υφεσιακού πλεονάσματος, στο ενδιάμεσο διάστημα θα πραγματοποιείται η πιο ακραία διαρθρωτική προσαρμογή της οικονομίας μας, η οποία αποσαθρώνει τη σημερινή δομή παραγωγής και διακίνησης προϊόντων και υπηρεσιών, όπως συμβαίνει με την κλασσική συνταγή του ΔΝΤ στον Τρίτο Κόσμο.

Γιατί επιτρέπουμε τη βίαιη προσαρμογή του παραγωγικού προτύπου της χώρας σε μορφή συμπληρωματική του ευρωπαϊκού πυρήνα;

Γιατί απεμπολούμε τη δυνατότητα διεκδίκησης ισοτιμίας σε όρους παραγωγικής δομής;

Αθήνα, 9 Μαΐου 2014

Η Ερωτώσα Βουλευτής

Μαρία Κόλλια Τσαρουχά
ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων
Βουλευτής Ν. Σερρών